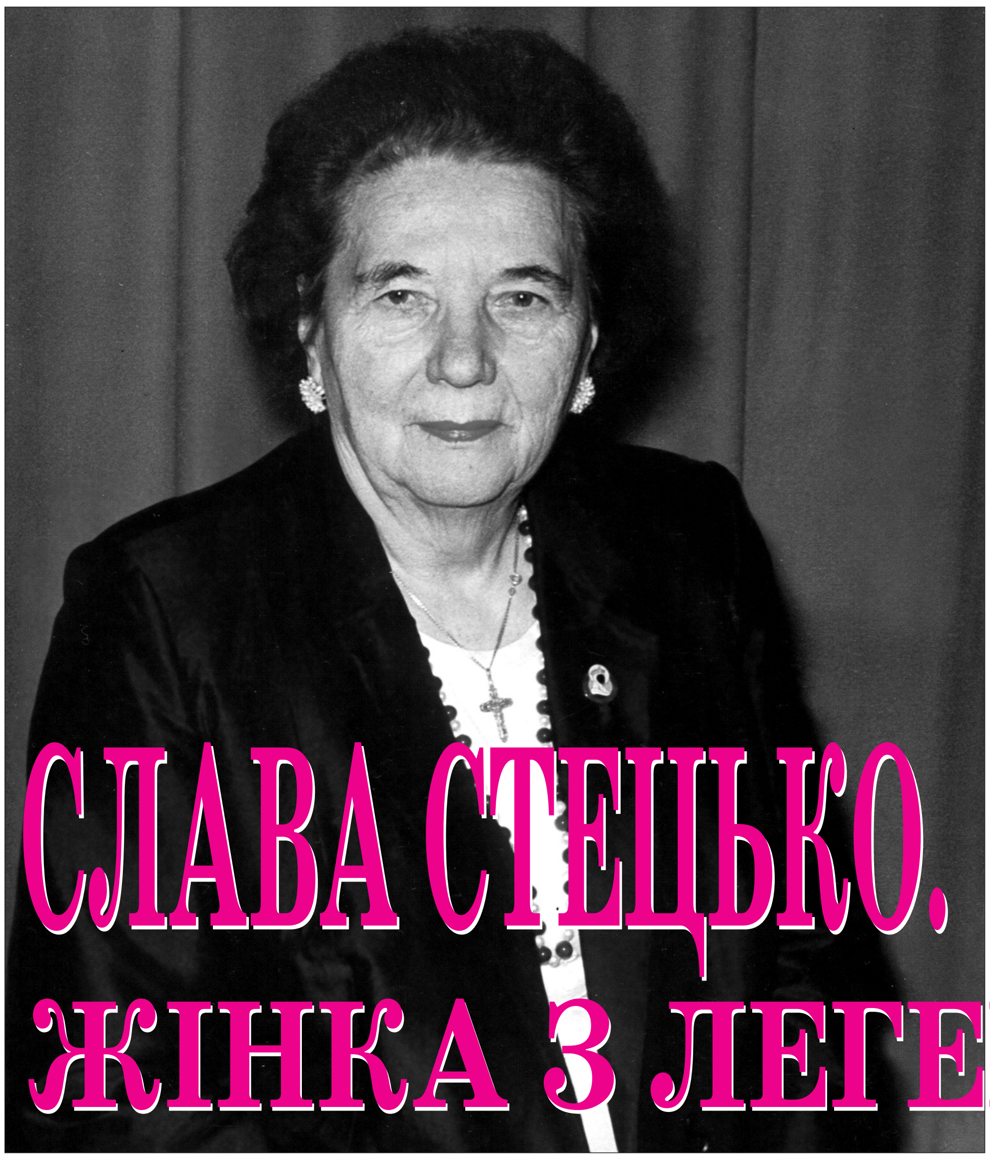
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 травня 2010 року № 18 (338)

ЧЕСТЬ І ЧИН

СЛАВА СТЕЦЬКО. ЖІНКА З ЛЕГЕНДИ

У столичному Будинку вчителя 17 травня відбулась Урочиста академія, приурочена до 90-ї річниці з дня народження легендарної Слави Стецько – першої голови Конгресу Українських Націоналістів, голови ОУН(р), президента Антибільшовицького Блоку Народів, народного депутата України трьох скликань.

Закінчення на 2–3-й стор.

ТАМ НА ГОРІ, НА МАКІВЦІ

"Там на горі, на Маківці
Там'ся били січові стрільці"

У гарну днину звідусіль з'їжджаються автобуси, приватні автівки, а люди з навколишніх сіл прямують на гору Маківку, де весною 1915 року Українські Січові Стрільці здобули собі безсмертну славу.

З 29 квітня до 2 травня тут росіяни вирішили сформувати свою переправу на Угорщину. Російські частини декілька разів атакували австрійців і почали отримувати тимчасову перевагу. Тоді проти них виступило півтора куреня Січових Стрільців.

29 квітня зранку, відбивши московитів стрільці почали протинаступ. Таким чином вони витіснили росіян аж до їхніх шанців. В бою на багнетах в самих окопах частина росіян піддалася, а частина розбіглася, залишивши 200 вбитих і зброю.

Наступного дня ворог повторив наступ, але стрільці знову перемогли, захопивши три кулеметів і 173 полонених.

Росіяни кинули в бій свіжі сили з тривалою гарматною підготовкою. Це був уже третій і найзавзятіший бій за Маківку.

У грізний момент з'явився в шанцях стрілецький курінь, що був у запасі. 2 травня 1915 року битва за гору Маківку увінчалася перемогою УССів.

Це була перша звитяга, вплетена Українськими Січовими Стрільцями у вінок слави українського народу, яка коштувала дорого – 42 вбитих і 76 поранених.

Після урочистої панахиди про це говорили промовці від Сколівської районної влади, Львівського Крайового Братства Ветеранів ОУН-УПА, шкільної молоді й численних молодіжних організацій. Виступили також декілька хорів, прозвучали композиції шкільної молоді.

Щорічно тут збирається численна аудиторія, щоб вшанувати полеглих й нагадати про нескореність нашого народу.

Степан ВИСКІЛЬ, прес-служба Львівського Крайового Братства Ветеранів ОУН-УПА

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ЖОРСТОКА ПОСАДКА

Марія ПИЖУК

Перша звістка про трагедію під Смоленськом асоціювалась із розчахнутим небом, вогненний свищ якого відкриває душам польських патріотів дорогу в космічне безмежжя. На пам'ять прийшли поетичні рядки Ліни Костенко: "Кулі примхливі, як дівчата, – вибирають найкращих". Ми ще не знали, як це сталося (достеменно навряд чи колись і дізнаємось), не бачили уламків літака і зламаної ним берези, не чули суперечливих і, як з'ясувалося, неправдивих повідомлень про те, що польський пілот, всупереч наземним російським авіаслужбам і на вимогу президента Леха Качиньського, вчетверте повів лайнер на посадку в якомусь заштатному аеропорту, ми ще не знали і про "технічні зачистки" на летовищі вже після катастрофи, а невимовний біль, який заполонив усе єство, межував із передчуттям зловісного, що гряде над Європою, передовсім над Польщею, над Україною, і Катинь-2 – то лише початок біди.

Національна еліта Польщі, її провід, її совість – усі разом, в одному літаку над чужою територією... Чим не нагода, щоб "замочіть в сортіре "одномоментно? І там не скористалися б такою, цілком передбачуваною, "випадковістю"? Проте – доказів нема. Зате є асоціативний і логічний ряд мислення. Чому його не врахували польські спецслужби?

"Я не знаю, що сталось. Але знаю, що й цього разу польську еліту вбила ненависть. Як у 1794-му, коли повстав Костюшко. Як під час Листопадового повстання 1830-го. Січневого повстання 1863-го. Польську еліту вбила ненависть офіційної – і не лише офіційної – Росії до народів, які люблять свободу. Які свідомі своєї ідентичності. Які мають поняття честі", – написала Оксана Пахльовська у газеті "День".

Утім, російські шовіністи не приховували свого тріумфу з приводу загибелі польських патріотів, як і свого захоплення тими, хто до цього причетний. Для них катастрофа – "недвусмисленний сігнал всем русофобам на планетє. Особєнно полякам. Прекратітє свою політіку, ілі вас похоронят с почестямі ілі по частям... Профессіоналізм ФСБ на высотє: ліквідація банди русофобов – і нікакіх улік". А ось ще одна цитата з російського сайту: "Дают наши! В одно мгновеніє всю вєрхушку Польши отправілі на тот свєт. А что? Пусть пляшут пшекі под русскую гармонь".

Міжнародний тероризм, який давно вже став державною політикою Кремля, навряд чи викличе протести в російському суспільстві. Навпаки, ленінське "расстрєлять побольше" і путінське "мочіть" падають на благодатний ґрунт. І позиція Валерії Новодворської рівнозначна сигналу "викликаю вогонь на себе." Публікуємо її статтю.

Валерія НОВОДВОРСЬКА

13 квітня, 65 років тому, Радянська Армія (у лиху годину, в нещасну хвилину) вступила на територію Австрії. Злополучної Австрії, яку її не син, а виродок Гітлер пристукнув аншлюсом, а в кінцевому підсумку слідом за цим недоумком прийшли радянські війська. Невже це не привід для Медведєва з'їсти шніцель по-віденськи, а для Путіна – відрізати собі шматочок торта "Захер"? Адже Словаччину потягли ж на свято її окупації своїми військами.

З Чехією тільки труднощі намічаються. Прагу звільняв Власов, РОА. І хто там повинен кнедлики їсти? Ось так і їздить наш чекістський табір по східноєвропейських столицях, пропонуючи свої послуги: підкувати європейських президентів, парламенти і пресу, дуже майстерно підкувати, як колись Лівша підкував блоху, і поворожити на нашій імперській колоді, обіцяючи побачення з трефовим королем в казенному російському домі, тобто в табірному бараці на ім'я РФ, зокрема на Красній площі 9 травня.

Закінчення на 7-й стор.

СЛАВА СТЕЦЬКО. ЖІНКА З ЛЕГЕНДИ

Я буду боротись за Україну до останнього подиху свого життя. Для пані Слави це були не просто слова, а життєве кредо. І вона не зраджувала йому за жодних обставин. Її слова сьогодні є лейтмотивом для кожного з нас та єдино правильним дороговказом. Без чіткого дотримання її постулатів та використання її досвіду неможливо вимостити шлях до нашої спільної мети – національної Української держави.

З дитинства, з коріння свого роду та живоплоту тернопільської землі вона всотала в себе розуміння своєї українськости та почуття національної гідности. "Я – українка!", – заявила вона у 14-річному віці своїй польській вчительці у гімназії в Теребовлі. Певна річ, стежка, якою пані Слава йшла, не могла оминути Організацію Українських Націоналістів. Сталося це 1938 року. Саме ОУН була уособленням революційних устремлінь та візій юної Слави в ті роки. Ні грозьби, ні просьби не відсахнули її постави на боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу. Вона була свідком історичного проголошення Акту відновлення Української держави 30 червня 1941 року у Львові. Як результат – арешт, потім звільнення, після чого вимушена еміграція за наказом керівництва ОУН(р).

Поневіряння та переховування від переслідувань за кордоном не згасили її пломеня. Разом з чоловіком Ярославом Стецьком, з яким вона познайомилась у Відні, Слава занурюється у вир нового етапу боротьби. Так був створений АБН (Антибільшовицький блок народів), до якого залучаються представники майже всіх поневолених Москвою народів. Проведено сотні зустрічей та конференцій, в тому числі з найвищими посадовими особами держав світу та міжнародних інституцій, метою яких було одне – розповісти світові правду про злочинний московсько-більшовицький режим та про необхідність його повалення. "Ваша боротьба – є нашою боротбою", – наголосив президент США Рональд Рейган 1983 року під час зустрічі з подружжям Стецьків.

Початок 90-х років минулого століття. Радянська імперія, похитнувшись, впала. З її уламків постає незалежна Україна. Слава Стецько одразу ж повертається додому якраз у 50-ті роковини проголошення Акту відновлення Української держави. За її ініціативи створюється Конгрес Українських Націоналістів. Пані Слава концентрується на роботі з людьми, йде у люди, несучи їм слово правди. Авторитет її у суспільстві стрімко зростає. Славу Стецько обирають до найвищого законодавчого органу – Верховної Ради. Апогеєм її життя та боротьби став момент, коли 2002 року, як найстарший депутат, вона зачитувала присягу від імені усієї Верховної Ради. Проте вік та пережите даються взнаки. Тяжка недуга не залишила шансів – пані Слава покинула нас 12 березня 2003 року у Мюнхені.

Голова КУН О.ІВЧЕНКО зачитує привітання від В.Ющенка

Голова Секретаріату КУН С.БРАЦЮНЬ, племінниця Слави Стецько Леся БРАЦЮНЬ, Тарас та Іванка БРАЦЮНЬ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На Урочистій академії, приуроченій до 90-ї річниці з дня народження Слави Стецько, було велелюдно. Відомі політичні та громадські діячі, духовенство, письменники, представники партій та організацій національ-демократичного та націоналістичного спрямування та небайдужі громадяни знайшли час і долучились до відзначення роковин.

Вів дійство народний артист України Василь Ілащук. Академія розпочалась духовним Гімном "Боже, великий, єдиний...".

Після благословення, здійсненого представником УГКЦ отцем Богданом, переднє слово взяв організатор академії, голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко. "Не вистачить ні години, ні цілого дня для того, щоб розповісти про усі звитяги Слави Стецько, – розпочав свій виступ пан Олексій. Далі він зазначив – Лише один факт, на якому необхідно закцентувати увагу – це те, що впродовж усіх довгих років, які пані Слава прожила за кордоном, вона не намагалась брати громадянства тих держав. Я глибоко переконаний, що лишень з однієї причини – непохитної віри у постання незалежної України. Саме так і сталось. Повернувшись додому, вона взяла українське громадянство. Тому сьогодні ми ототожнюємо нашу незалежність з ім'ям Слави Стецько".

Голова КУН зачитав присутнім привітання від Президента України 2005–2010 років Віктора Ющенка, який на цей час перебував у від'їзді. У привітанні зокрема йшлося про те, що Слава Стецько є яскравим прикладом того, як потрібно служити високій меті, віддавати їй усі свої духовні та фізичні сили. Вона була однією з найосвіченіших людей свого часу, блискучим публіцистом та полум'яним революціонером. Робота з поширення ідеї незалежности України, яку зробила пані Слава, є воістину титанічною. Спираючись на її досвід, теперішні українські патріоти повинні закріпити її завоювання. За словами Слави, озвучені нею 10 років тому, Українську державу мусить будувати весь народ. Лише тоді її неможливо буде ліквідувати. Ці слова є актуальними й натепер.

Наступним слово взяв екс-віце-прем'єр Іван Васюник. Зокрема він сказав: "Постать Слави Стецько змушує нас на мить зупинитись та схаменутись. Замислитись про найгірше, що наразі очікує українців – це змаг між собою на тлі спроби докорінної зміни цивілізаційного шляху розвитку України, що намагається впровадити чинна влада. Без перебільшення, йдеться про демонтаж демократії та руйнацію нашої державности. Сьогодні не варто пустословити, а конче необхідно взяти на озброєння політику, яку пропонувала Слава. Політику доконаних фактів. Політику дії. Найпершим кроком до реалізація її політики буде реальний крок до єднання усіх націонал-патріотичних сил у єдиний рух опору".

Головний редактор часопису "Шлях перемоги" Віктор Рог передав вітання від імені голови ОУН (р) Стефана Романіва та Проводу, який свого часу очолювала пані Слава. У своєму виступі В.Рог поділився враженнями щодо безпосереднього спілкування зі Славою Стецько: "Ми не лукавили з тобою, ми просто йшли... Цими словами Тараса Шевченка у повній мірі можна змалювати життєвий шлях Слави Стецько. Я мав честь і щастя близько десяти років співпрацювати з нею. Скажу го-

Вінок пам'яті – від керівництва КУН

Промовляє голова Інституту національної пам'яті Ігор ЮХНОВСЬКИЙ

У центрі Надзвичайний і повноважний посол США в Україні пан Уіліям ТЕЙЛОР

НІ ПОЛІТИЧНИМ РЕПРЕСІЯМ!

16 травня українці вшанували пам'ять мільйонів своїх братів і сестер – жертв богоборчої радянської влади, зокрема й тих, чиї тіла нині покояться в Биківнянському лісі, що на околиці Києва. Понад сто тисяч невинних життів було стерто зі сторінок майбутньої історії України кривавими руками комуно-більшовицьких катів у 1930-х на початку 40-х років і таємно закопано тут посеред глухого лісу. Цього дня на території Державного історико-меморіального заповідника "Биківнянські могили" відбулася панахида та віче за участи представників національно-демократичних сил, громадськости, дипломатичного корпусу. До меморіального каменя та пам'ятного хреста було покладено вінки та квіти, у тому числі від Конгресу Українських Націоналістів.

Розпочалося віче з виступу голови Інституту національної пам'яті, відомого вченого та громадського діяча Юрія Юхновського. Звучали промови представників національно-демократичних партій та організацій, координаторів Комітету захисту держави.

Загалом промовці виступали проти антиукраїнської політики нової влади та засудили дії уряду, вбачаючи ознаки повернення тоталітаризму та диктатури, закликали до об'єднання усіх, кому не байдужа доля України. Влада, очевидь, відчуває дискомфорт у спілкуванні з українськими патріотами, тому офіційні заходи з вшанування пам'яти загиблих у ті роки поспіхом провела 15 травня, напередодні Дня пам'яти жертв політичних репресій.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ловне: пані Слава свято дотримувалась основного засадничого принципу ОУН – бути з народом. Їй конче необхідно було відчути прагнення людей, тому вона йшла до них. І вона мала, що їм сказати. Вона немов чарувала людей, але не технологіями, які використовують зараз, а своєю щирістю. І люди завжди навзаєм тягнулись до неї".

Ректор Києво-Могилянської академії Сергій Квіт у своєму виступі відзначив таку якість Слави Стецько, як прагнення до навчання, до постійного особистого зростання: "Вона знала багато іноземних мов. Мені, молодому хлопцеві, який щойно закінчив університет, вельми цікаво було спілкуватись з такою освіченою людиною. Розповідаючи про Бандеру, вона повідала, що він не любив бути на офіційних імпрезах у вишиванці, а лише у діловому костюмі європейського стилю. Дуже багато цікавого вона розповідала й про Ярослава Стецька, Дмитра Донцова та інших визначних діячів визвольного руху".

Наступним виступив екс-міністр закордонних справ Володимир Огризко: "На жаль, мені не пощастило довго співпрацювати зі Славою Стецько, – з жалем відзначив він, додавши: Але я мав одну досить тривалу бесіду зі Славою. Після розмови я відчув велич цієї людини, потужний український стрижень та залізну волю. Пані Слава йшла вперед, чітко знаючи, чого вона хоче. Саме тому вона довела свою справу до логічного кінця – української незалежності. Наша

Під час церемонії покладання квітів на могилу Слави Стецько від Конгресу Українських Націоналістів

з вами справа – не втратити її. Так, сьогодні ми перебуваємо не на найкращому етапі державного життя. Поза тим в нашій історії були й гірші сторінки, з яких українці виходили переможцями. Отже, неодмінно переможемо й цього разу!"

Одним з останніх слово взяв колишній голова СБУ Валентин Наливайченко. Зокрема він сказав: "Ціла когорта молодих українських дипломатів включно зі мною мала нагоду доторкнутись до цієї легендарної постаті. Славі Стецько боліло те, як ми представляємо новопосталу Українську державу за кордоном. Кажу відверто – ми завжди дослухались до її порад. Перебуваючи вже на посаді голови СБУ, я мав можливість заглянути у архіви, які стосуються Слави та її чоловіка Ярослава. Я переконався, що ці люди знали, що потрібно робити. Її життя та чин надихнули мене на наступні кроки. Разом з тодішнім Президентом України Віктором Ющенком ми зібрали беззаперечну доказову базу щодо злочинів радянського режиму стосовно до українців та звернулися до суду. Київським судом було прийнято рішення про причетність керівників радянського режиму до штучного голоду в Україні. Катів України було названо поіменно". Валентин Наливайченко також відзначив, що доки є українці, доки є такі партії, як Конгрес Українських Націоналістів та інші націонал-патріотичні партії та організації, доки живе пам'ять про Славу Стецько, усе буде гаразд. Ми – переможемо!

Впродовж Урочистої академії виступи також мали Василь Костицький, Марія Базелюк, Володимир Сергійчук. Поважне зібрання мало нагоду послухати українського соловейка – народну артистку України Ніну Матвієнко. Чоловічий ансамбль "Фавор" чарував усіх виконанням повстанських пісень, а Народний артист України Анатолій Паламаренко читав вірші Тараса Шевченка та Івана Франка. Крім того, кобзар Тарас Компаніченко та молода співачка Антоніна Матвієнко виконали українські пісні.

"Якби пані Славі випала нагода прожити ще одне життя, вона прожила б його так само – у безкомпромісній боротьбі за Україну", – наголосив на завершення дійства ведучий Василь Ілащук. Підтвердженням цього були слова, які здіймались того вечора над сценою Будинку учителя та які належали Їй: "Я буду боротись за Україну до останнього подиху свого життя". Урочиста академія завершилась під бурхливі оплески усіх присутніх.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НІЧОГО НЕ ЗМІНИТЬСЯ, ПОКИ СИСТЕМА ІСНУЄ

Микола КОХАНІВСЬКИЙ

Навесні 2004 року мимохідь розгледів я напис, зроблений кимось на бетонній стіні мосту неподалік від фабрики "Рошен" у Києві, який закарбувався у свідомості – "нічого не зміниться, поки система існує". Прочитавши та повністю погодившись з цим, спіймав себе на думці, що це добре, що люди хоча б у такий "парканний" спосіб мають снагу до боротьби.

З того часу минуло 6 років. В Україні відбулась помаранчева революція, яка дала надію на краще життя та національне відродження. А далі, на жаль, країну, не без допомоги ззовні, засмоктало у перманентну політичну кризу, яка доповнилась згодом економічною, внаслідок чого до влади повернулась нова стара команда реакціонерів та українофобів. Гасла, які вони використовують, не нові – це так звана стабільність, двомовність, орієнтація на Росію. "Стабільність" намагаються навести як завжди "чисто конкретно" – за допомогою "Беркута", якого в Києві за останні декілька місяців побільшало в рази.

Тобто, державний устрій (назвемо його системою), який Україна успадкувала від Радянського Союзу та який апріорі був ворожий до неї, – зберігся. Чому так сталось? На початку дев'яностих років минулого століття на хвилі національного піднесення здебільшого опинились недолугі поводирі – поети-конформісти, різномасті угодовці і просто демагоги-мрійники. Вони влаштовували багатотисячні мітинги, насправді не знаючи, куди цей народ вести. Тому й не наважились піти до кінця проти системи. Відчуття історичного моменту, притаманне справжнім провідникам, у них було відсутнє. Відтак, вони знайшли шлях найменшого опору – пішли у систему.

Так було й після 2004 року. Цього разу на хвилі опиняються колишні партійні функціонери та новітня буржуазія. На відміну від попередників, узяти владу їм вдалось, при цьому використовуючи зокрема й гасла боротьби з системою. Проте, увійшовши в кабінети, які були для більшости вже знайомими, "схаменулись" – навіщо ж рубати гілку, на якій так комфортно сидіти. Система перемогла і їх. Причиною цього є те, що націонал-демократичні сили, до яких належали ті, хто досьогодні опинився на хвилі, насправді ніколи не ставили за мету повалення системи. Вони лише вбачали свою участь в ній.

Так що ж це за монстр такий – система? У перекладі з грецької система означає "складений". Згідно з тлумачним словником це – ґенеза взаємопов'язаних (взаємозалежних) об'єктів та ресурсів, що організовані процесом системогенезу в єдине ціле, яке може протиставлятись середовищу чи суперсистемі. Але насамперед система – це люди, які на сьогодні, як і за радянських часів, пов'язані між собою об'єктами та ресурсами (відповідно є взаємозалежними), які вони використовують виключно на свою користь, забезпечуючи таким чином собі привілейоване становище керівної ланки суспільства. Не дивно, що Янукович та компанія повернулись до влади, бо вони є породженням системи і, безумовно, її оплотом. Їхня проголошувана так звана стабільність – це ніщо інше, як гарантія безпеки передусім для тих, хто в системі знаходиться, та особливо для тих, хто нею керує.

З боку більшої частини опозиції зараз відбувається те, чого й слід було очікувати. Створюються чергові народні ради і комітети з захисту України. Одразу кидається у вічі те, що до керівництва стають ті, про кого вище згадувалось. Усе, чого вони прагнуть, – знову опинитись на хвилі та за допомогою позачергових виборів повернутись у систему. Тобто втрете наступають на ті самі граблі.

Цього разу опинитись на хвилі може одна з націоналістичних сил – ВО "Свобода", що, здавалося б, є безумовним позитивом. Але, на мій погляд, обраний ними шлях – це шлях входження в систему. Близько 5%, які "Свобода" може набрати на парламентських виборах, проблеми для системи не складуть. Для прикладу, "Рух" мав на початку 90-х років значно більше парламентських багнетів, а Ющенко до 2004 року мав навіть більшість у Раді. І де вони зараз? Система їх проковтнула. До того ж, у "Свободи" вже є досвід боротьби з системою. Провівши більшість до Тернопільської облради, побудувати соціал-націоналізм (лад, який вони пропагують) у окремо взятій українській області, принаймні поки що, не вдалось.

Тому поступово-еволюційний шлях боротьби з системою є утопією. Неможливо виграти у шулера, граючи за правилами. Тож який вихід з цього становища? Якщо вже створювати рух опору системі, то лише з чітко означеною кінцевою метою – повалення режиму внутрішньої окупації (чинної влади), прихід до влади, злам та остаточний демонтаж існуючої системи і побудова нового, націократичного державного устрою. Виникає наступне запитання – як прийти до влади? Дострокові вибори? Варіант, але напевно вони нічого не змінять. Національна революція? Ідеальний варіант! Затягувати з реалізацією другого варіанту не можна. Фактор часу працює не на Україну. Бо з огляду на те, як рвучко чинна влада консервує систему та здає Україну, за декілька років ми будемо мати нові російські військові бази на нашій території, а в Києві протестувальників розганятиме московський ОМОН.

Як вже було зазначено, в результаті приходу до влади буде встановлено режим націократії. Авторитаризм нової української влади буде беззаперечним і неприхованим. Принаймні, на перші декілька років. Найодіозніші представники системи опиняться за ґратами. Всі інші – люстровані. У разі потреби буде запроваджено революційний трибунал. Цей тимчасовий інститут забезпечить рівність усіх перед законом та карність у разі його порушення. Бо саме це і є головним запитом українського суспільства на сьогодні. Хто зуміє адекватно відповісти на цей запит – той матиме довіру народу, а отже – й беззаперечне право очолювати державу.

Економічна модель буде змінена. Всі стратегічні об'єкти та деякі галузі народного господарства негайно будуть повернуті у власність держави. В країні розпочнеться розбудова економічної націократії, про яку детально описано у праці Миколи Сціборського "Націократія". Економічна націократія базується на комбінованій економіці, яка включає в себе змішану форму власности на засоби виробництва. Тобто, приватна власність присутня, але вона не є тією "золотою коровою", на яку усі моляться та до якої не можна доторкнутися. Крім неї, широко існуватиме муніципальна та кооперативна власність під безпосереднім контролем держави. Відносини між робітником та роботодавцем, незалежно від форм власности останнього, буде регулювати держава.

Ідеологія держави буде побудована на принципі інтегрального націоналізму, як зазначено у Сціборського. Це значить, що пріоритет національного буде впроваджуватись у всіх сферах суспільного життя країни, що дасть можливість забезпечити максимальний розвиток та зростання української нації. Практично цю модель втілив у життя чилійський лідер Августо Піночет. Цей Чилієць (з великої літери) став диктатором не з маніакальної на те потреби і не від доктрини, а з огляду на тодішнє чилійське життя. Піночет бачив, що без його диктатури Чилі перетвориться на другу Кубу. В результаті усі знають, що на сьогодні Чилі є однією з провідних держав Південної Америки. Аналогія з теперішньою Україною є прямою.

Весна 2010 року. Знову проходячи повз той самий міст біля "Рошену", я побачив наведені фарбою слова на місці старих, майже затертих – "нічого не зміниться, поки система існує". Хтось казав: "голос народу – то голос Божий". Інколи я з цим не погоджуюсь. Але у цьому випадку погодився на усі 100%.

ПОВІЯЛО НАФТАЛІНОМ

Весна. Повітря насичене пахощами різноманітного цвіту. Природа спонукає усе живе до відтворення, поступу вперед. Проти постулатів природи не варто силкуватися. Аж ось в букет аромоксамиту весни закрався якийсь стійкий, різкий та неприємний сморід. Що це та звідки віє?

Володимир МАНЬКО, "Нація і держава"

З поверненням "темників" на телеканали та зміни формату теленовин, що перетворюються на "заморожене м'ясо"; зі згорбленої постави чинного президента під час його відвідин "першопрестольної"; з поведінки міліції, яка розперезалась по відношенню до протестуючих на вулицях людей; з факту встановлення пам'ятника Джугашвілі-Сталіну, у якого руки по лікті в українській крові; зі святкування так званого "дня перемоги", яке перетворилося з вшанування пам'яті полеглих солдатів у свято червоно-окупаційного ренесансу, під час якого чоботи російських вояків витоптували нашу землю та з чимало чого іншого я зрозумів – пре нафталіном.

Цей сморід почав розповсюджуватися ще в березні, коли на печерські пагорби прийшли люди, з яких сиплеться тиньк. Головешка кожного чільного урядовця та працівника відновленої адміністрації Президента повернута назад. Не в прямому розумінні, звісно. Біло-блакитні пронози, заколисавши пильність українських громадян, встановили неукраїнський режим. Такий режим апріорі не може бути демократичним, позаяк він є проросійський, тобто проазійський. Відтак, сморід нафталіну тепер розповсюджується у приватні будинки, лікарні, школи та навіть у дитячі садочки! Він переслідує українців на робочих місцях, вдома та під час подорожі, викликаючи гостру алергію.

Але не до тями новітнім біло-червоно-блакитним ренегатам та їхнім кремлівським ляльководам, що в переважної більшости українців стійкий імунітет до нафталіну. 19 років існування у незалежній державі дались навзнаки. Особливою резистенцією відзначається наша не збочена червоними піонерськими краватками юнь. Вона взагалі його майже не відчуває, вбираючи лише аромати весни та кохання. Але тим, кого допікає нафталін, раджу використовувати простий антидот: українська мова, українська книжка, українська пісня, а для найактивніших – українська справа.

"Будуй Україну навколо себе!", – неодноразово наголошувала світлої пам'яті Ярослава Стецько, 90-річчя з дня народження якої відзначено. Отруїти українців нафталіном нікому не вдасться. Аромат весни та свободи – переможе!

ГАНЬБА!

МОВЧКИ ЧУХАЮТЬ ЧУБИ...

Сергій КОВАЛЬ, член НСПУ, НСЖУ

Українці, доки дозволятимемо себе дурити? Робити вигляд, ніби не розуміємо, що владу в державі (не без нашого потурання, зізнаємось) захоплює "п'ята колона", загримована відсутністю п'ятої графи в паспорті під "громадян України". Та й чи дуже загримована? Який грим спроможний приховати не один рік нахабно афішоване зоологічне україноненависництво Д.Табачника? Призначення цього, за оцінками його ж однопартійців, "клоуна" та "казнокрада", махрового шахер-махера, про кари гідні оборудки якого з квартирами, воїнськими званнями, музейними цінностями оповіщали ЗМІ навіть заліщицько-телявівської орієнтації, на посаду глави Міністерства освіти і науки України є демонстративним плювком в лице українства, лакмусовим папірцем на нашу опірність окупаційним процесам.

Зрежисований чужинськими спецслужбами наступ на титульну націю ведеться планомірний і повсюдний.

Поштові відділення, пресові кіоски ще від часів екс-президента Леоніда Кучми перетворені на інформаційні філійки ФСБ.

У колисці українського козацтва "п'ятиколонники" встановили пам'ятник кривавому більшовицькому вождеві-україножеру Сталіну.

З київського Майдану Незалежности нацьковані окупаційною адміністрацією бритоголові витіснили розповсюджувачів патріотичної літератури, преси, музики, символіки, сувенірної продукції.

Столичну книгарню "Сяйво" захоплено з використанням ледь не бронетехніки.

У столичному ж Українському домі демонструвалася антиукраїнська виставка кадебістських фальшивок, що паплюжать нескорених борців за волю України.

Водночас у Донецьку обласний суд оскаржив указ екс-президента Віктора Ющенка про присвоєння Степанові Бандері звання Героя...

А що нині діючі (?) Герої України, лавреати Національної Шевченківської премії, очільники Української Народної Ради, голови Національних творчих спілок, митці зі званнями "Народний", президенти Національної та галузевих академій, ректори ВНЗ, козацькі гетьмани/генерали, решта високих достойників?.. Усі одностайно й публічно засудили геноцидні дії проти рідного народу чи "мовчки чухають чуби"?!.

Але ж на дії (бездіяльність нашу) "дивляться з небес загиблі поети й герої"... А діти, внуки, правнуки ще на землі спитають: "Де ви були, що робили навесні 2010?" ...

У СВІТАХ

ВИПРОБУВАННЯ ПРАЦЕЮ

Ірина ЄРШОВА

Статистичні підрахунки українських горе-заробітчан просто вражають. Точну цифру ніхто не може назвати, адже вона невпинно зростає. Припустимо, 4 млн. наших громадян легально витрачають свої трудові ресурси на чужій землі, але не забуваймо, що принаймні стільки ж українців працює без будь-яких документів. Напевно, надіючись просто на талан. Не хочу розпилювати свої сили на всю земну кулю, а зупинюсь на Чехії – країні близькій мені по духу, адже саме там спостерігала за життям українців.

Звичайно ж, більшість заробітчан працюють за робочими візами, які через деякий час продовжують. Проте зустрічаються такі собі "щасливчики", які з простроченою візою перебувають на території чужої держави, надіючись суто на Божу милість. Таких, повірте, зустрічала багато. Андрій з Івано-Франківщини так живе 4 роки. Дружина два рази на рік приїжджає по туристичній візі за заробітком і спокійно повертається до української хати, в якій чекають двоє дітей. Життя змусило чоловіка порушити закон і, щоденно йдучи на роботу, боятися бути спійманим і депортованим. Зараз його практично не відрізнити від пересічного чеха: живає (говорить) чистою чеською, п'є безмірно славнозвісного пива, коротше кажучи – такий собі чеський українець.

Як не жаль, але таких історій тут безліч, проте не всі вони закінчуються щасливо. Наприклад, молоду українку без документів затримали правоохоронні органи Чехії, які зобов'язали її залишити чеську землю впродовж двох місяців. Дівчина вислухала, але наступні 60 днів ходила на роботу і навіть не думала повертатися в Україну. Змусили. Два місяці в'язниці. Її заарештували в робочому одязі: джинсах, в'язаній кофтині, кросівках. Саме в цьому одязі довелось прожити 60 днів і тільки раз у два тижні відвідувати лазню. Після цього її в наручниках перевели через кордон і відпустили. За цим кордоном дівчину зустрічала Україна, щоправда, без хліба-солі. Зовнішній вигляд дівчини відлякував перехожих, проте особливо ніхто не звертав на неї уваги, бо кожен думає про своє життя, а на всіх інших – начхати.

Мене вразила байдужість українців. Якась безглузда, нездорова конкуренція на підприємстві. Всім у Чехії вистачає роботи, але чомусь українці один одного ненавидять. Вони просто стоять і дивляться, як твої пальці до кісток роздирає залізо, як кров юшить із кривавих ран, але ніхто навіть не підійшов і не пояснив, як правильно робити операцію за верстатом. Всі стояли і ехидно посміхалися. Виживає найсильніший, а безхарактерні і безхребетні зі своїми комплексами ще й з психологічними травмами повертаються додому. Таких світ випльовує зі свого обігу. Словачка підійшла і виправила ситуацію, бо вже не могла спостерігати за цим. Після цього випадку цілий тиждень ходила з перев'язаними пальцями, але працювала не гірше за всіх, адже була сильнішою не тільки морально, а й фізично. Якщо можеш за себе постояти, значить – зможеш вижити серед цієї байдужости на чужій землі. Здавалося, біля тебе земляки, тож має бути моральна, дружня підтримка. Живи і працюй. Та саме від земляків і доводиться чекати підступного удару в спину. І правило для всіх одне: віддаси із жалю свою канапку голодному товаришу – сам будеш голодувати. Саме в таких ситуаціях дорослішаєш по-справжньому. Життя загартовує не по-дитячому.

Проте серед заробітчан зустріла й унікальних людей, які наївно думали, що їм платитимуть заробітну платню тільки за те, що вони приїхали в Чехію. Після кількох тижнів такого "заробітчанського" життя молоді люди, зазвичай, телефонують батькам з проханням вислати 200 американських доларів, адже ціни європейські, а роботи поки що не знайшли. Насправді вони її і не шукали. Все, що їм пропонували, потребувало фізичних зусиль. В Україні вони ще не встигли зрозуміти: хочеш щось мати – доведеться добряче попрацювати. На жаль, ми живемо за українськими звичками, коли батьки дбають про своїх дітей-невдах аж до самої смерті, оберігаючи від життєвих негараздів. А даремно. Кожному в житті дається шанс проявити себе, довести своє право на існування.

Марія К. отримала тривалий побут, а з ним і всі права громадянки Чехії. Україна для неї – гостинний дім, а домівкою стала Чехія. До всього вже звикла, все пережила. Вісім років працює на біжутерній фабриці. В майбутнє пенсійне життя йде впевнено, адже не доведеться голодувати: заробітчанське життя додасть у її кишеню пару сотень доларів на місяць.

Чеські роботодавці українців поважають за їхню залізну хватку до праці. Якщо чех, словак навчається якійсь робочій операції тиждень, то українець лише від двох годин до трьох днів, а далі працює сам.Отже, набагато вигідніше взяти на роботу трьох українців, ніж одного чеха. Та й потребують вони мінімум затрат: ніяких медичних страховок, внесків до пенсійного фонду... Вчасно виплачуй заробітну плату – і ніяких проблем. Виїжджають працювати цілі сім'ї, деякі з них формуються уже на території Чехії. У Максима і Надії народилася дитина вже на чужій землі. Їй уже два з половиною роки, але вона ще не бачила своїх українських бабусь і дідусів. Та й говорити українською мовою відмовляється. Уявляєте, українська дитина розповідає українські народні казки чеською мовою! Діти адаптуються швидше за дорослих.

Трапляються випадки, коли діти, які живуть з бабусями в Україні, забувають своїх батьків-заробітчан. І замість того, щоб бігти назустріч своїй мамі, малюк перелякано ховається за бабусею і запитує: "Хто це?".

Чужа земля не чекає з розкритими обіймами і не кожному пощастить знайти пристойну роботу, але головне не потрапити в повну залежність від іноземців. Варто усвідомлювати, що довіра відходить на другий план і роль грає тільки тверезий розум.

ЧИН І ЧЕСТЬ

ВЕЛИКИЙ ПРЕЗИДЕНТ

або 5 років волі

Олег ЧОРНОГУЗ

Щасливий той народ, який немає опіки "старшого брата" і живе від нього хоча б через дорогу, а ще краще – за морем чи найширшим у світі океаном.
Автор.

Ми вже нині згадуємо ім'я Віктора Ющенка. Ми вже нині всі дружно кажемо: ми 5 років жили в Україні. У вільній Україні. В Україні свободи, демократії, вільного слова. Але ми, виявилося, не готові були до цього. Ми, вчорашні раби, які звикли понад 300 років ходити в ярмі з чужими слідами канчука на власній зігнутій спині, так і не усвідомили, що таке згуртованість, воля, демократія, і не зрозуміли, для чого все це. Ми не захотіли навіки стати вільними людьми. Нам захотілося замість ліберала – диктатора, і ми свого домоглися: раби й колонізатори згуртовано і дружно домагалися, ліберали і демократи з криком, галасом з взаємними докорами – розрізнено. І ті, і ті домоглися кожен свого за якихось кілька місяців, щоб знищити те, що так важко давалося упродовж довгих каторжних століть. Домоглися, щоб 2042 року (боюсь, що й раніше) ми десь в діаспорі, далекій Аргентині чи Канаді, у країнах, що несподівано стануть нам рідними, другими батьківщинами, за втрати першої, пером істориків Василенка чи Субтельного писатимемо приблизно таке: колись на цій території, яка простяглася від Вісли до Дону, за часів останнього гетьмана України Павла Скоропадського жив український народ, і мовне українське море, за образним визначенням єврейського публіциста Володимира Жаботинського, наче в передзнив'ї, колосилося українським словом. Нині ця велика територія (одна з найбільших в Європі), яка за часів окупації гітлерівськими головорізами поруч з сусіднім рейхскомісаріатом "Московією" ще називалася рейхскомісаріатом "Україна", то нині ця адміністративно-територіальна одиниця з найвищим урядовцем (губернатором), як це властиво в колоніях, уже носить назву "Малоросійської губернії".

Останній президент неукраїнського походження цю колись велику цивілізовану і космічну державу, початок якої знаходимо в історії ще задовго до 9–10 століть нашої ери, до епохи Хрещення Київської Руси, виміняв на кілька кубометрів московського газу і цим самим остаточно покінчив з державністю цього (як про нього його ідеологи висловлювалися) недержавного народу чи корінного етносу. Буквально через кілька місяців ретроградами від освіти й культури було повністю все зруйновано і знищено в духовно-культурній царині, і цей колись древній народ (українці), несподівано навіть для самих себе, канув у Лету. В нинішніх Московських історіях і "Вєдомостях" немає про цей корінний етнос ані згадки. Його давно злили з нацменшинами і назвали єдиним спільним словом – суперетнос та надали цьому "суперетносу" право розмовляти тільки однією мовою, московською, щоб не забивати іншими дурницями "суперетносу" і без того порожні голови. Повністю знищена мова цього великого понад 50-мільйонного народу. Мова, що за своєю милозвучністю прирівнювалася до італійської, а в пісенному відношенні окремими московітами вважалася навіть красивішою (граф Лев Толстой). Тепер вона збереглася тільки в народних піснях і в окремих анклавах Сибіру, де доживають свій вік колись вільнолюбні українці, які ще й досі себе називають козаками. Ані преси, ані радіо, ані телебачення, не кажучи вже про Інтернет, народ цей нічого власного не має. Новою московською адміністрацією він повністю позбавлений такого права. Декларація про права корінного населення, прийнята в минулому столітті в Організації Об'єднаних Націй, так і залишилася декларацією. Колишні українці, як і колишні індійці Канади й Америки, загнані в резервації і там каторжно працюють на нову бюрократичну московську адміністрацію. Кращі здобутки, досягнення і плоди праці малоросіян регулярно висилаються з Малоросії до Московії.

Туземців або аборигенів цієї території нині називають "папуасами", які колись зійшли з Карпатських гір і навчилися (дякуючи Московії) обробляти землю, сіяти жито, пшеницю і гречку. Для альтернативного палива Московія запровадила висівати на цій території ще й кукурудзу, рапс і ріпак. Папуаси не мають паспорта і графи про національність, про їхнє походження, щоб у них не збуджувався час від часу ген пам'яті про їхніх далеких предків. Вони також позбавлені заробітної плати за свою працю та у похилому віці – пенсій. Все отримують натурою і за харчовими картками. Історію свого роду пам'ятають, але досить туманно. В основному тільки старійшини цього великого племені. За історичні розповіді про рукотворне винищення цього "братнього" народу іншими "братами" в легендах і споминах усні мемуаристи дуже караються, а письмовим – відрубують руки, а інколи й голови, або в кращому випадку вивозять до Сибіру чи вимордовують штучними голодоморами. Переповідачів і дітей карають канчуками, батогами і шпіцрутенами. Історичні факти, аргументи, архівні і літописні цитати чи інформації про цей колись великий народ повністю знімаються з усіх сайтів Інтернету Московської імперії, а в підручниках (для Малоросійського губернаторства) уже не згадують навіть імені цього колись великого етносу, який мав свого часу, як і інші винищені етноси, подібні до етрусків, шумерів, майя, свою цивілізацію, історію, культуру, мову, а їхня держава вважалася космічною державою. Нині це переважно плугатарі і лопатографленості. Саме цей колись український етнос, тобто народ, став в один печальний історичний ряд поруч із загиблими цивілізаціями, оскільки цей сентиментально-довірливий і романтичний народ не створений Богом ані для воєн, ані для загарбання чужих територій, а тільки для каторжної роботи на чужих ланах.

Так приблизно я нині уявляю майбутнє рідного мені народу і молю господа Бога, аби я помилився і не став чорним пророком у своєму передбаченні. Я нічого не вигадував. Я просто добре знаю історію наших "братніх" і "рівноправних" відносин з нашим (на наше горе) північним сусідом. Українська історія завжди писалася нашою українською кров'ю. Мабуть, жоден народ світу так не винищувався іншим народом в епоху "вічної дружби" між "старшим і молодшим" братами, як винищувалися московітами ми. Якщо хтось із читачів у цьому має сумнів і каже: сатирик, як завжди, гіперболізує, то хай звільнить два вихідних для вивчення української історії української України і прочитає її від початку до кінця, а після цього запитає себе – чим вона пахне? Відповідь буде однозначна: кров'ю. Ярмом і кров'ю, рабством і розстрілами, катуванням і голодомором, і оті малограмотні й безвідповідальні заяви в Європі нового Президента, що Україна пережила голодомор, як і Росія, й інші "братні республіки" СРСР, є не що інше, як дезінформація.

Хай президент Янукович попросить любителя архівів і української старовини Д.Табачника, щоб він на його президентський стіл поклав хоча б копії постанов і рекомендацій, які підписували у 1932–33 роках: Сталін, Молотов, Хатаевич, Каганович, Постишев. Там він знайде чимало цікавого, і тоді Віктор Федорович, якщо є совість і честь, а не тільки страх перед "старшим братом", сам собі скаже:

– Так що ж це виходить, я в Європі виголошував неправду? 1933 року таки був геноцид українського народу. Тільки українським селянам не дозволялося купувати залізничних квитків і виїздити в сусідні республіки – Російську Федерацію і Білорусь за харчами. "Заградітельние отряди" з'явилися в Україні саме в ті роки, і це вояки енкеведе знімали з дашків вагонів українських біженців до Росії і на Кавказ чи за Збруч. А ще цих українських селян-біженців виловлювали, як бродячих собак, в Росії, Білорусі, Кабардино-Балкарії і відправляли назад у Харків до "братніх могил", на яких не писалося ані імен, ані прізвищ і не ставилося, звісно, хрестів.

І тепер ми згадуємо Віктора Ющенка. Як спомин і як смуток. Як наш вчорашній біль. І як наше вчорашнє свято. Свято волі, демократії, свободи слова і свято відсутності страху в наших душах. Відсутність страху раба, який народжувався вільною людиною. Вперше! За стільки років! За стільки століть. І це наше розчарування і наш гіркий присмак. Але в порівнянні з сьогоднішнім нашим болем, з сьогоднішнім станом нашої душі і наших тривог... Господи, і ми вже не доводимо. Ми вже боїмося. Ми вже не наважуємося висловити свої думки, свої погляди. Ми вже самі собі боїмося в цьому зізнатися. І, може, саме тому ми тепер кажемо... Сором'язливо кажемо, зовсім несміливо, але все ж таки кажемо: Віктор Ющенко наш президент, Віктор Ющенко – український президент. Віктор Ющенко – Великий Президент.

Так, Віктор Ющенко заслуговує на нашу критику. Через свій лібералізм, свою нерішучість, можливо, через власну амбітність і невміння дружити й цінувати "любих чи не зовсім любих друзів", за відсутність обіцяних реформ, за не посадку (навіть м'яку) бандитів у тюрми. Є за що критикувати і ненавидіти, але є за що й любити. Любити хоча б так, як ми любимо своїх дружин чи чоловіків, коли прощаємо їм дрібне, але бачачи у них велике – любов до сім'ї, до рідного дому, пробачаємо їм "грішки", зважуючи велике з малим і на терези Справедливості кладемо Правду.

Можна дорікати Віктору Ющенку: у доброму й поганому, але ніхто Віктору Андрійовичу не дорікне зрадою свого народу. Віктору Андрійовичу ніхто не дорікне, що він будь-якою ціною хапався за владу, яка щезала під його ногами. Він пообіцяв чесні демократичні вибори і провів їх. Це визнали ми, визнала Європа і це визнав світ. Він не виводив спецзагони на вулиці і не давав команди держимордам – бий по ногах. Він не заряджав бойовими набоями під Васильковом автомати Калашникова. Він не вивів до Маріїнського палацу танки і не розстріляв Верховну Раду, а заодно – Конституційний суд, який заслуговує хоча б на моральний розстріл у нашій державі. Він просто Великий Президент!

Я сьогодні згадую інтерв'ю з Борисом Березовським. Між першим і другим турами він казав: "Я очень внимательно следил за всем, что делал Президент в последние пять лет. И пришел к выводу, что Ющенко очень идейный политик, и я полностью разделяю его идеологию. Могу кратко сформулировать ее суть, как я ее понял: Украина – независимое, демократическое и самодостаточное государство... Просто сегодня таких идейных политиков даже на Западе уже практически не осталось... Ни один украинский политик даже близко не стоит с Ющенко по идейности". Ющенко Великий президент!

Так, Ющенко Великий президент. А Великий президент, як і Великий Пророк, Тарас Шевченко. Віктор Ющенко хотів нас, "неофітів", пробудити і вивести зі стану рабства. Зробити господарями своєї землі. Не пробудив, не зробив. Ми йому цього не дозволили. Ми вчергове (усі ми, окрім 5 відсотків корінного етносу) не дозволили йому цього зробити. Ми не захотіли з ним пройти пустелею своїх спустошених душ довжиною у 40 років, щоб вичавити із себе раба. Ми вчергове захотіли московського царя і московського васала, і вчергове досягли своєї мети. Досягнемо і ще чогось. Та тільки не свого Вашингтона. Якщо так далі піде, то дійдемо й до своєї кінцевої мети старим, протоптаним шляхом – Колими і Сандармоха. Якщо не ми, то наші діти й онуки. Досягнемо, якщо сьогодні не злізмо з печі, не пробудимось і не усвідомимо, чиї діти і чийого ми роду-племені.

Якщо у чорному завтра "свої" ж (бо ж "ідеолог" Табачник уже нас поділив на "своїх" і "чужих", на "ми" і "вони"!) – типу агрономів із Умані колесніченків або ж черкаських цибенків, та й інших павліків морозових, почнуть нас садити в тюрми за любов до України, до рідної мови, я зовсім не здивуюся. Адже саме таких нині табачники називають неофашистами, нациками, що навіть дивує "політика-журналіста з Москви Євгена Кисельова, який говорив на радіо "Ера": "У вас в Україні подвійні стандарти – у Москві за любов до Росії росіян називають патріотами, в Україні за любов українців до України – націоналістами і навіть фашистами. Я дивуюся..."

Далі буде.

Відкритий лист

НЕ ЗРАДЖУЙТЕ НАРОД УКРАЇНИ

Червень 2009 р. Сутичка між російськими військовиками і севастопольцями, щодо яких будівельне управління ЧФРФ не виконало договірних зобов'язань щодо будівництва житла.

**Президентові України
Віктору Януковичу**

01220, м. Київ, вул. Банкова, 11

**Голові Верховної Ради України
Володимиру Литвину**

*01008, м. Київ-8,
вул. М. Грушевського, 5*

**Прем'єр-міністру України
Миколі Азарову**

*01008, м. Київ,
вул. Грушевського, 12/2*

У патріотично налаштованих українців сьогодні кожен візит за кордон Президента України з командою викликає почуття занепокоєння, насторги та очікування чергового "сюрпризу", пов'язаного з новою акцією зі здачі національних інтересів нашої держави. І це зрозуміло.

Бо не встигли ми оговтатись від шоку, викликаного угодою щодо продовження перебування російських збройних сил на теренах України, як раптом дізнаємось про відмову від стратегічно важливого для нашої держави і такого коштовного високозбагаченого урану-235. Далі нас поставили перед фактом спростування самим Президентом геноциду українців, відмови від курсу до європейської системи колективної безпеки. І все це здійснено без попереднього обговорення та узгодження із власним народом та видається як прорив у зовнішній політиці. Можливо, у когось він і є, але не для Української держави та її спільноти. Зараз в умовах таємності, під легендою злиття, ведеться робота вже зі здачі Росії таких важливих галузей економіки, як авіаційна, ядерна та газова. Від здійснення цих намірів у виграші буде лише російський крупний капітал, представниками котрого є чимало українських державних керманичів та сірих кардиналів.

Для того, щоб це усвідомити, не треба бути високим фахівцем-економістом. Адже кількість українських матеріально-технічних та виробничих активів, у порівнянні з російськими, становитиме не більше десяти відсотків акцій, а дев'яносто належатимуть російській стороні і стільки ж голосів матиме кожна з них у так званому акціонерному об'єднанні. Тому розмову слід вести про поглинання меншого більшим, а не про злиття.

Про яку рівність, скажімо, газових акціонерів можна вести мову, коли весь газ російський. Це не що інше, як план прибрати до рук російського капіталу не лише наші газотранспортну систему і сховища, а й вітчизняне газодобування, поставивши тим самим Україну у ще більшу залежність від Росії. Така ж кінцева мета інших програм з кооперації виробництва з північним сусідом. Від такого "єднання" ми, українці, нічого не отримаємо, окрім ярма на шию собі, дітям і онукам, експлуатації та зневаги з боку власної та компрадорської буржуазії.

Цього Ви, шановні наші державні очільники, не можете не помічати, але йдете напролом, ламаєте людей через коліно, бо тут закладені і Ваші особисті меркантильні інтереси.

Нас, мешканців Севастополя, особливо гостро шокувало не узгоджене з народом підписання, а згодом і сам процес ратифікації угоди щодо продовження на 25 років терміну перебування не окремої бази, а цілого військового контингенту різнорідних збройних сил Росії не лише на території Криму, а також інших регіонів нашої держави. Яка була потреба таємно, в пожежному порядку, з депутатським мордобоєм, без обговорення, бульдозерно проштовхувати, форсувати нову угоду, коли ще цілих сім років до закінчення нині діючої?

Коли Конгрес українців Севастополя неодноразово, у тому числі і за Вашого правління державою, вимагав скласти в односторонньому порядку план поетапного виведення іноземних військ, то кожен раз Ви нам відповідали, що порушення цього питання не на часі, позаяк попереду ще багато років. А тут раптом таке термінове форсування нової угоди, котрої ніхто з громадян не бачив і не читав. І так поспішали, що навіть забули денонсувати договір від 1997 року. Адже Ви добре знаєте, що для того, щоб задіяти нову угоду, належить скасувати попередню, термін і юридична сила котрої сягають до 2017 року. Тепер маємо дві діючі угоди.

Та і як взагалі можна було укладати нову угоду і її ратифіковувати, коли перед цим не було здійснено такого важливого заходу, як тотальна інвентаризація не лише земель і нерухомості, що перебувають у користуванні російських військовиків, а й підрозділів, їхньої бойової техніки та озброєння, які дозволено дислокувати на нашій території.

Ця "дрібничка" Вами залишена свідомо, і тому Ви без обговорення проштовхували так звану угоду, бо вона дає можливість і право російському військово-політичному керівництву неконтрольовано збільшувати свою военну присутність в Україні, переозброювати розгорнуті сили, переоснащувати бойові засоби і навіть базувати ядерну зброю. Бо угода, підписана Вами, пане Президенте, і насильно, з порушенням закону і регламенту поспіхом ратифікована Вами, пане Голово Верховної Ради України, дає простір для неконтрольованої та необмеженої діяльності іноземних збройних сил на теренах України усупереч її Конституції. Саме кожен з Вас особисто і сили, що оточують Вас, узаконили дармове використання аж до 2041 року об'єктів, що не передавались в оренду російським військовикам, а 1992 року окуповані ними насильницьки, як, наприклад, навігаційно-гідрографічна система (НГС), яка включає в себе не лише маяки та станції спостереження, десятки гектарів землі на березі моря, а й величезну кількість нерухомости на ній. А між тим суд своїм рішенням ще декілька років тому зобов'язав керівництво ЧФРФ повернути Україні НГС з незаконного ним володіння. Тільки постанова суду цинічно ігнорується. А більш як за десять років експлуатації народного майна України можна було би витребувати з російської сторони десятки-сотні мільйонів гривень, перш ніж догідливо і принизливо прогинатись перед Кремлем.

А якби Ви провели повну інвентаризацію, то сума зиску сягнула би мільярдів за експлуатацію та використання силою окупованих земель і нерухомості. Ось де резерви для поповнення державного бюджету і ведення переговорів з нашим стратегічним партнером. Але саме тому, що йдеться про державний бюджет, а не про комерційні рахунки регіоналів і тушкованої коаліції у ВРУ, Вас це питання не цікавило, хоч постійно декларуєте, що робите все виключно в національних інтересах України. Тільки діяльність Ваша свідчить про зворотнє.

В продовження цієї думки варто торкнутись Вашого демаршу з прив'язки газових проблем до військового флоту Росії. Здоровий глузд та інтереси держави диктували необхідність у відповідь на підняття ціни за газ до рівня світових висунути адекватні розцінки за базування флоту і транспортування газу. За такої системи взаєморозрахунків Україна мала би кошти не лише для сплати за поставлений газ, а й для підвищення пенсій та заробітної плати. На жаль, національні інтереси Вами були повністю проігноровані. І це не помилкова акція, а добре продумана і відпрацьована. Тепер за оренду флотом землі і нерухомости, які є власністю народу України, кошти підуть не на рахунки державного бюджету, як це повинно було бути, а у вигляді нібито дешевого газу потечуть на металургійні, хімічні та інші підприємства, власниками яких є Ахметов, Пінчук, Фірташ, Бродський та інші воротили капіталу. Бо саме для цього Ви і прив'язали їхні фінансові проблеми до базування військового флоту. А держава Україна і ми, українці, як, до речі, і пересічні росіяни, від цієї угоди отримаємо дірку від бублика. Бо кошти за продукцію, котра буде виготовлена з використанням здешевленого за наш рахунок енергоносія і реалізується за євроцінами на єврорінках, осядуть на рахунках фінансових магнатів. І де Ви тут побачили інтереси народу?

Не дивлячись на замислуваті демарші, тут все просто і зрозуміло: на ті гроші, які Кремль мав платити нашій державі за перебування флоту, тепер комерційний "Газпром" поставить газ власникам заводів в Україні. Тільки взаєморахунки будуть проводитись не через державні банки, а комерційну компанію "Нафтогаз України". Держава, тобто ми, громадяни, залишимось в стороні. І тут, якщо вже вести мову про національні інтереси, то радше всього про їхню зраду і нехтування державними позиціями.

Зараз Ви по черзі, майже кожного тижня, мотаєтесь у Москву за інструктажем стосовно того, за Вашими заявами, як скоріше підняти економіку і життєвий рівень українців. Тоді чому жоден з Вас не поставив питання, наприклад, про демаркацію державних кордонів з РФ? Відповідь лежить на поверхні. Тому, що Ваші ставленики і оточення, користуючись безкордонням України, в обидві сторони потягами, пароплавами, автопоїздами женуть шалену кількість контрабанди і всілякого непотребу, створивши для себе тіньову економіку і мільярдні від неї прибутки.

Чому жоден з Вас навіть не збирається порушити питання про те, що після звільнення у запас мічмани, прапорщики та офіцери ЧФ, загальна кількість яких сягає не одну тисячу осіб, щорічно осідають у Севастополі і в Криму. Маючи, окрім російських, українські паспорти, вони стають на облік у пенсійному фонді як громадяни нашої держави і отримують набагато вищі, ніж наші військовики, пенсії і пільги за рахунок бюджету України. Тут облік складе десятки мільйонів. Але Ви їх не бажаєте повертати.

Ви добре знаєте і про те, що не лише мічмани та офіцери ЧФ і їхні сім'ї, а більша половина громадян Севастополя, Криму і окремих південних областей має російські паспорти і таким чином мають заборонене Конституцією подвійне громадянство. І, форсувавши продовження терміну перебування іноземного флоту в Україні, на ці порушення закриваєте очі. Тому, що, за грузинським сценарієм, Ви вже готуєте відторгнення від України Севастополя, Криму, а далі інших територій за вже відпрацьованою військовою доктриною "прінуждєнія к міру".

Тут можна було би навести ще масу подібних прикладів, та справа не у їхній кількості, а у тому, що вони доводять Вашу антиукраїнську сутність і таку ж діяльність, що загрожує державності України та національній незалежності її громадян.

Тому Конгрес українців Севастополя закликає Вас денонсувати протиправну угоду про збільшення терміну перебування російського флоту на теренах нашої держави як незаконну.

Ми закликаємо Вас схаменутись і негайно припинити переслідування та утиск опозиції, торгівлю національними інтересами українців і не робити всіх нас заручниками російсько-українського капіталу, бо терпіння нашого народу не безмежне. А такі Ваші подальші дії можуть викликати соціальний вибух. І, не приведи Господи, у кривавому киргизькому варіанті. Ми вимагаємо, щоб Ви негайно припинили будь-яку антиукраїнську діяльність, бо за це відповідальності ніхто не уникне.

Б.І. МОРОЗ,
голова Конгресу
українців Севастополя;
Ю.А.ТИМОЩУК,
заступник голови;
Л.І. КОЛОСОВА,
секретар.

06.05.2010 р.
м. Севастополь

І бубновий король буде. (Путін – явно трефовий, а Медведєв – бубновий.)

Це казино забули заборонити. Найбільш підлі і дурні росіяни ставлять на трефи, і ім'я їм легіон. Слабкі розумом ідеалісти, у яких немає ні сил стояти на власних тремтячих ніжках, ні мужности поглянути гіркій правді в очі, ставлять на бубнову відлигу і кричать: "Путіна у відставку!". І звертаються до Медведєва із закликом: "Прийди до мене в темряві запашної ночі, я чекаю на тебе, як чекають побачення з нею ..." Адже ставок більше немає, чекістська гра "Путін – Медведєв", "заморозки – відлига", "злий слідчий – добрий слідчий" зроблена, і це не наша гра.

Перемога чекістів над гестапівцями – це воістину великий день для СРСР і Східної Європи. Відзначали б, чи що, союзники – США, Великобританія, Франція – день перемоги над Гітлером окремо, без нас і нещасних країн Балтії і Варшавського договору. У них – весілля, у нас – похорон. Вони переможці, вони мають право.

Австрії ще пощастило. СРСР і на неї облизувався, але ялтинська змова її не виставила на кін, вона не потрапила у здобич, виділену московському тирану. Так карта лягла. Греція і Австрія опинилися по той бік фатальної межі, Югославію пустили на волю хвиль, і її врятував від радянського ярма Йосип Броз Тіто. Вся інша Східна і Південна Європа, пів-Німеччини і країни Балтії – це все Сталіну дозволили забрати з собою. "Віддам ведмедеві, дідьку, циганам, жебракові в торбу, якщо не будеш їсти, спати, слухатися", – так кажуть матері неслухняним чадам своїм. Але хіба Східна Європа та Балтія не слухали США, Англію та Францію? За що їх віддали ведмедям?

Австрії пощастило. Щоправда, її не пустили в НАТО, взяли слово тримати нейтралітет і мало не соціалізм будувати. А Євросоюз за перемогу на чесних виборах однієї австрійської партії (не дуже вартісної, але ж не КПРС, не КПРФ, не ЛДПР, не "Єдина Росія") трохи Австрію не виключив. Тобто наглядають за бідненькою, хоч вони й не німці, хоч і не просилися під аншлюс. Але німецькомовні, схоже, усі підозрілі – за лінгвістичним принципом. На відміну від совєтскоговорящіх, совєтскомислящіх і совєтскодєйствующіх.

Але ж злощасні господарі зовсім не раді таким гостям, чекістам-визволителям. У сенсі "нехай таких гостей на кладовищі шукають". Однак на цвинтарі будуть шукати не гостей, а господарів. Наприклад, польську еліту. Втім, навіть у Путіна не вистачить нахабства заявити, що Радянська Армія звільнила Варшаву. І зажадати собі біфштекс по-татарськи, гусака зі сливами та фляки господарські, а також каниші зі сметаною. Втім, наші співпрезиденти насмакують все це на похороні польської делегації, жертв Катині-2. І тут вже точно на німців не звалиш, Німеччини там поряд не було.

У Варшаві напевно буде цілий вагон чекістських представників з крокодилячими сльозами на безсоромних очах. Не звикати після похорону Міхоелса, Пастернака, Старовойтової і Юшенкова. "А над труною встали мародери і несуть почесну варту".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ЖОРСТОКА ПОСАДКА

Гостей такого роду без газу і ядерних боєголовок, без нафти і 1 / 8 частини суші взагалі б на поріг не пустили. "Хороший гість – до нас, поганий гість – мимо". Адже чого вимагали поляки від СРСР і Росії у зв'язку з Катинню? Чому Коля Остенбакен ніяк не міг погодитися з польською красунею Інгою Зайонц? (Щоправда, Колі не прийшла в голову ідея Інгу просто прикінчити.) Не вимагали поляки грошей – це брехня. І газу безкоштовного не просили. А вимагали вони історичної справедливости.

Дано: пакт Молотов-Ріббентроп, Катинь, радянська окупація, половину країни відрубали, паради з Гітлером у Бресті проводили, дали придушити Варшавське повстання. Депортації, розстріли. Від Талліна до Бессарабії. Потрібно довести: за що вам дякувати? За те, що два тирани, Гітлер і Сталін, не поділили Європу? Це їхня особиста справа. Учасникам бандитських розборок не дякують.

Від нас чекали покаяння. Приблизно такого: "Вибачте нас, окаянних. Ми не кращі від гітлерівців. Ми вас образили, ми вас розтерзали. Ми не гідні числитися серед переможців фашизму, тому що наш режим був не кращий від фашистського. Сталінізм дорівнює фашизму, Гітлер дорівнює Сталіну, СРСР рівнозначний Третьому рейху. Скажіть, куди нам йти на Нюрнберзький процес. Ми просимо у Східної Європи, Балтії, Фінляндії прощення на колінах". І стати на коліна у всіх європейських стін, тому що ці стіни стали через нас Стінами Плачу.

Але на Катинь-1 лягла Катинь-2, а туман – алібі краще за німців. Доказів немає і не буде. У мене є замість них абсолютна впевненість. Президент Лех Качиньський був більмом на чекістському оці, його полоскали радянські телеканали разом із президентами Ющенком і Саакашвілі. Він розплатився відразу за все: за підтримку Грузії, за той героїчний рейс в Тбілісі; за стипендії і місця в університетах, виділені для білоруських студентів; за притулок для чеченських сайтів та чеченських біженців; за спроби засудити Ярузельського; за антирадянщину і антикомунізм; за західну орієнтацію; за фільм "Катинь" і за питання щодо Катині; за активну роль в НАТО.

Що належить польським повстанцям? Три розділи Польщі; придушення повстань Костюшка 1799 р., повстань 1830 і 1863 рр.; війна 1920 р.; окупація 1939 р., Катинь; Варшавський блок; військовий стан у 1981 і, нарешті, Катинь-2 2010 р. Війна не закінчена, війна між свободою і рабством не скінчиться ніколи, а той обрубок СРСР, в якому ми живемо, воює проти свободи.

Я не працюю в СВР, я не знала, що поляки збиралися здійснити цей божевільний політ. На літаку своїх ворогів, пошарпаній "тушці", відремонтованій ворогами вже після перемоги Качиньського на виборах, без преси, без охорони військових літаків, без контролю, на покинутому військовому аеродромі, повністю віддатися в руки темних чекістських сил... Тепер зрозуміло, чому "Катинь" пустили по телевізору: цей Таміздат був шматочком сиру в мишоловці.

Я не вірю в такі випадковості. У Катині-2 треба звинувачувати або Москву, або святе Провидіння. Я християнка і не можу звинуватити святе Провидіння в роботі на чекістів. Я взагалі не звинувачую. Я міркую за принципом cui prodest. Але для звинувачень потрібні докази. Не факт, що через 15 років який-небудь Берія захоче закласти своїх колег, яким сам віддавав накази. Так було пролито світло на справу Міхоелса. Сталін помер, почалася бійка тріумвірів. Берії потрібні були бали. Інакше ми досі вірили б, що великий режисер загинув у результаті ДТП.

Чому польські патріоти не лягли у Варшаві поперек злітної смуги? Та якби я знала про цей рейс, я б кинулась у ноги польського посла і заклинала його зателефонувати і попередити. Ось до чого доводять ігри в "перезавантаження". Летіти в тил ворога, до рук ворога, на милість ворога ...

Я нікого не звинувачую, звідки я знаю, хто стоїть за цим стоп-кадром, хто головний у цій чекістській хунті? Куди підеш з таким звинуваченням, до якого суду? Вважайте, що я той міщанин, який триста кроків ішов поруч з Раскольниковим і казав йому: "Убивець". Адже Порфирій Петрович розумів, що йому нема з чим Раскольникова до суду тягнути, тим більше, що Миколка на себе провину взяв. Порфирій Петрович хотів, щоб у Раскольникова нерви здали. Він його доводив. А у цих нерви міцні, їх не доведеш.

І Еркюль Пуаро, і міс Марпл з Агати Крісті працювали на тому, що їхні аналітичні викладки підкріплювалися фактами: вбивця починав робити дурниці, прибирав свідків, викривав себе, а потім на публічному сеансі "викриття магії" у Еркюля Пуаро не витримував і кидався бігти. Ці не побіжать ... Навіть якщо станеться диво і в Росії настане літо назавжди, ми навряд чи зможемо судити чекістів навіть за вибухи будинків. Доказів і письмових вказівок немає, а з Достоєвським до суду не підеш. За такі докази адвокати та прокурори засміють.

Не вірте мені, дорогі європейці, але в такому складі і в такі місця до нас не літайте. А то пройдуть десятиліття, ще 65 років, і на місце аварії польського літака полетить нова порція польських політиків. І теж гримнеться... Не знаю тільки, чи встигне Анджей Вайда зняти ще один фільм.

Концерн "Льодоруб-інтернешнл" буде працювати, поки є Совок, поки є КДБ. І якщо не лінько було ганятися Європою за 90-річним Красновим і труїти полонієм Литвиненка, і пригощати цукерками з отрутою, і колоти парасолькою, то хто мені доведе, що не можна безкарно і з гарантією прибрати антирадянщика, ворога Луб'янки та Кремля Леха Качиньського? Ми з ним не були знайомі, але він був моїм соратником, товаришем по зброї, і я буду його оплакувати, на відміну від Адама Міхніка та інших ліваків Польщі, захисників Ярузельського. Качиньський був польським Рейганом, спадкоємцем Костюшка, Савинського, Домбровського і Пілсудського. "Польска", звичайно, "не сгінеєт". Польща все пам'ятає, і вона на правильному шляху, але чекісти раді вкусити і відскочити. Собаче плем'я, починаючи з формування опричників.

Я навіть не можу сказати, що моя ненависть сильно збільшиться. Їй нікуди рости. "Мою ненависть, широку, як море, вмістити не можуть життя береги". Щоправда, у шекспірівської Джульєтти була любов, а не ненависть, але я ж маю справу не з Ромео ...

Боляче, що ніхто не відповість. Втім, це теж не нове. Сталін – і той не відповів. І за нього, невинного агнця, його онук тягне до суду "Нову газету". Пішли на той світ кати з НКВС і ВЧК, і ті, кого не розстріляли колеги по цеху, пішли безкарними. Черкесів при посаді, Філіп Бобков був при НТВ, стара Вохра отримує персональну пенсію, Ленін красується в мавзолеї, і дійсні нагороди за Афган, Чечню і Грузію. А хто заплатив за загублені життя пасажирів південнокорейського лайнера? До речі, в сюжеті каналу "Імеді" літак з Лехом Качиньським вибухає, коли він летить на допомогу Грузії. Вважайте, що це було перше знамення.

Антирадянщик Качиньський помилився лише один раз – коли полетів у радянському літаку на радянську територію, довірившись радянській владі.

А цивілізований світ не почне звинувачувати. Все покриють газ, нафта і туман.

Валерія НОВОДВОРСЬКА

ТВЕРДІ, МІЦНІ, НЕЗЛАМНІ, МОВ ГРАНІТ

Пристанційна площа села Стрілки, що на Старосамбірщині, заповнена людьми. При численній священичій спільноті відслужили заупокійну панахиду за повстанців, які полягли у Стрілках й багатьох інших прилеглих селах, які з почестями тут перепоховані. З цієї нагоди щойно відкрито меморіальний комплекс з величним пам'ятником полеглим повстанцям, створеним скульптором І.Самотосом і архітектором В.Каменщиком. Відкрито прекрасної архітектури каплицю та приміщення залізничної станції. На мармурових таблицях на стелі пам'ятника висічені імена усіх полеглих. Мешканці безмежно вдячні за створення цього комплексу директору архітектурно-археологічної служби міста Львова Олександру Криськіву, начальникові Львівської залізниці в особі Михайла Мостового та представникам місцевої влади, які спричинились до спорудження цього величного Пантеону слави, а також оргкомітету. Серед численних запрошених гостей є чимало учасників національно-визвольної боротьби, зокрема: довголітній політв'язень Марищук Катерина, зв'язкова Святин Ганна, голова Львівського Крайового Братства Ветеранів ОУН-УПА Олесь Гуменюк. Та хіба всіх перерахуєш? Усім їм було надано право зняти полотнище з пам'ятника.

Після освячення монументу чота Самбірської РО КУН проспівала гімн українських Націоналістів "Зродились ми великої години".

Степан ВИСКІЛЬ, прес-служба Львівського Крайового Братства Ветеранів ОУН-УПА

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ

Московські окупанти судять національних героїв України в незалежній Україні іменем України

Микола БІЛИЙ,
політолог

Світ може відкликати визнання України самостійною державою через незбагненну для людства скотську поведінку української нації. Цього можна було уникнути, якби Президент з політичною зрілістю В.Ющенка мав ще й політичну волю і почуття національної гідності, які мали національні герої України С.Бандера і Р.Шухевич, та взяв курс на відродження України в серпні 1991 р.

Колишні відкриті окупанти України (заслані, прислані, мігранти і т. ін.), які за часів всевладного панування над Україною московсько-імперської шовіністично-нацистської кліки виконували роль "робочого тіла" з винищення всього українського в Україні (мови, традицій, самобутньої української культури, історичної пам'яті, національної гідності у спосіб висліджування, виловлювання та винищення носіїв всього того українського – тобто, свідомих, незрадливих і мужніх українців, котрі захищали своє право бути українцями в Україні, на своїй рідній землі), були залишені в Україні в 1991 р. і метрополією імперії – Московією, і безглуздою, нібито українською, а насправді холопською, зрадницькою щодо українства владою.

Московія залишила своїх засланців-інквізиторів в Україні для організації з них своєї "п'ятої колони" для знищення української державності та повернення українства в московське підданство в подальшому (як це було вже не раз в історії стосунків України з Московією, а тому московський досвід у цьому надзвичайний).

Українсько-неукраїнська влада залишила тих чужинських зайд-інквізиторів, в кращому випадку виходячи зі сподівань, що тих зайд можна буде перевиховати в нормальних людей, як мінімум в лояльних до України громадян – представників нацменшини (сподівань абсолютно безглуздих, виплеканих політичними недоумками всупереч теоретичному спадку найвидатніших українських політологів-філософів XX ст. С.Бандери, Я.Стецька, С.Ленкавського та інших їхніх побратимів).

Московія в своїх майже неприхованих намірах плекала свої імперські інтереси.

Україна (в "особі" безглуздої, холопської, національно-несвідомої влади) демонструвала історичну жалюгідність, підлість, зрадництво, грабіжництво, корумпованість, а не національну волю і мужність в державотворчих діях. Заради справедливості необхідно сказати, що на хибний шлях таку владу штовхали Європа і світ, які ніколи не розуміли і не розуміють дотепер сутності відносин між Україною та Московією. В Україні на 100% реалізований відомий соціальний закон: "Революцію (в даному випадку – національно-визвольну) задумують теоретики, здійснюють романтики, а результатами її користуються суспільні покидьки". Українцям не вдалося (бо національна еліта до ноги винищена Москвою) хоча б мінімізувати дію цього закону до рівня, який би забезпечив утримання незалежності держави.

Звичайно, національна свідомість українців за роки задекларованої незалежності неухильно зростала, та, на жаль, дуже повільно, а активні агресивні дії Москви та її "п'ятої колони" в Україні безкарно набирали сили і обертів. Ось ця повільність національного відродження (як наслідок перехоплення влади суспільними покидьками із рук ще слабких національно-визвольних сил 1991 р.) призвела до перехоплення влади в Україні 2010 року "п'ятою колоною" імперської Москви. Почався регрес національно-визвольного процесу.

В ейфорії успіху окупанти в імперських оргіях спалюють на вогнищах українські книжки, судять іменем України українських національних героїв, від правдивої національно-рятівної історії стараннями табачників знову навертають суспільство до московсько-імперських історичних фальсифікатів та готуються до карних тактичних і стратегічних операцій проти свідомого українства. Вже недовго чекати, коли національно свідомих українців почнуть обзивати бандитами, терористами за національно-визвольні чини.

Такий стан є де-факто наголосом для української нації, що її доля і доля української державності знову вийшла на межу "БУТИ, ЧИ НЕ БУТИ!".

Нація кличе нових Провідників і прагне ГЕРОЇЧНОГО ЧИНУ. Вороги це розуміють.

ІСТОРІЯ НАСТОРОЖИЛАСЯ!

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ІСТОРІЯ СВІДЧИТЬ

ВІН ВІДІЙШОВ, ЩОБ ПОВЕРНУТИСЬ

6 травня у столичному Будинку кіно відбувся прем'єрний показ документального фільму "Ольжич"

Організатори – Національна спілка кінематографістів та Фундація ім. Олега Ольжича приурочили прем'єру до 65-х роковин завершення Другої світової війни. Фільм відзнятий за сценарієм Леоніда Череватенка, режисер Аркадій Микульський. Картина розповідає про трагічну та щасливу долю блискучого українського поета та публіциста, археолога, видатного політичного діяча, одного з очільників ОУН Олега Кандиби-Ольжича. Трагізм долі Ольжича проявився, як і у багатьох інших тогочасних борців за вільну Україну, у нездійсненності їхньої мрії ще за життя. Разом з тим доля вирішила нагородити Ольжича усією повнотою розкоші самої боротьби, підіймаючи його єство вище усіх життєвих марнот.

Олег Кандиба народився в Житомирі 8 липня 1907 року. Його батьком був письменник Олександр Кандиба (псевдо – Олесь). Опісля остаточної перемоги більшовицьких окупантів у війні 1917–1922 років родина Кандиб переїхала з України до Чехословаччини. Саме там, в Празі в Карловому університеті, Олег отримав пристойну освіту. Працював археологом, багато подорожував, друкувався у різних періодичних виданнях. З 1929 року – член ОУН. Бере активну участь у становленні Карпатської України. З початком Другої світової війни Ольжич переїздить до Києва та починає формувати підпільну мережу ОУН. У травні 1942 року на конференції Ольжича обрано головою Проводу на українських землях. У січні 1944 року після арешту голови ОУН Андрія Мельника перебирає на себе посаду голови ОУН. Незабаром і він сам був заарештований гестапівцями у Львові. Закатований нацистами у таборі Заксенгаузен в ніч з 9 на 10 червня 1944 року під час чергового допиту.

Олег Ольжич є автором поетичних збірок "Рінь" та "Вежі", які побачили світ за його життя. Посмертно видано збірку "Підзамче".

Ольжича без перебільшення можна назвати одним з ідеологів українського націоналізму. В одній зі своїх публіцистичних робіт він зокрема писав: "Героїчна духовність українського націоналізму значить натугу змагання одиниці й цілого народу до суспільно-морального ідеалу. Це духовність Героя, в якій почуття й змагання одиниці й загалу лучаться у вищу єдність, відмінну від свідомости індивідуалізму й колективізму. Це філософія протиставлення й не підпорядкування одиниці масі, а філософія нестримного росту особистості в ім'я спільноти".

О.ОЛЬЖИЧ

"Фільм є багатосторонній. Він складається з показу багатьох фрагментів тих складних обставин, в яких Ольжичу довелося діяти", – відзначив по завершенні показу голова ОУН Микола Плав'юк. Далі він додав: "Фільм зроблено на основі спогадів та оцінок людей, які співпрацювали чи просто знали Ольжича. Лише таким чином можливо повністю відтворити цю постать, бо, на жаль, документів щодо його діяльності, беручи до уваги тодішні умови, майже не залишилось. Головна мета фільму – довести сьогоднішнім українцям, які ось уже 20 років будують новітню Українську державу, що, як на першому етапі концепція необхідности існування Української держави витримала іспит, так і зараз нам потрібно довести, що ми як нація здібні знайти шляхи і закріпити її існування в першу чергу як вияв наших українських потреб та спроможностей. А зробити це можна, лише маючи свідому українську націю".

"Переглядаючи фільм, я мимохіть згадав, як 1994 року ми, з нагоди 50-рокових загибелі Ольжича, відзначали цю дату, – згадував Микола Жулинський. Тоді був указ Президента, який передбачав у кожній області проведення вечорів пам'яті, а в Києві це було зроблено у Національній опері. Чи можливо таке сьогодні? Найважливіше у цьому фільмі – це правда. Вона проходить через увесь фільм. Замовчувати її сьогодні не маємо права. Полягає вона у наступному: вся наша біда у розладі та ворожнечі, які існують усередині українців. Ольжич вже тоді у тих умовах це чітко бачив. Цей фільм саме сьогодні потребує найбільшого розголосу, бо він є серйозним уроком нам усім. Фільм повинен надати поштовху теперішнім українським політикам, які мають відверто зізнатися – не змогли, та відійти побіч, надавши новим силам створити, нарешті, єдину націонал-патріотичну потугу. Дух людей штибу Олега Ольжича має повернутись в Україну!"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 909
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9